

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Cezariusz Baćkowski
Sędziowie:	SSA Ryszard Ponikowski (spr.) SSA Robert Wróblewski
Protokolant:	Iwona Łaptus

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Leszka Pruskiego

po rozpoznaniu w dniu 9 kwietnia 2015 r.

sprawy **M. B. (1)**

oskarżonego z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005, Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. oraz z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 4 grudnia 2014 r. sygn. akt III K 108/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego wydatki poniesione przez Skarb Państwa związane z postępowaniem przed sądem odwoławczym i zwalnia oskarżonego od opłaty za drugą instancję.

II. UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu po rozpoznaniu sprawy M. B. (1) i E. C. (1) oskarżonych o to, że:

1. w okresie od stycznia 2013 r. do dnia 9 stycznia 2014 r. w B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścili się następujących zachowań:

- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej trzykrotnie udzielili D. C. (1) środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze nie mniejszej niż 3 gramy za łączną kwotę nie mniejszą niż 90 zł oraz co najmniej jednokrotnie udzielili substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 1 grama za kwotę nie mniejszą niż 20 złotych,

- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, co najmniej jednokrotnie udzielili małoletniej D. F. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze nie mniejszej niż 0,5 grama za kwotę nie mniejszą niż 15 zł,
- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielili B. J. co najmniej siedmiokrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze nie mniejszej niż 7 gramów za łączną kwotę nie mniejszą niż 210 złotych oraz co najmniej czterokrotnie substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 4 gramy za łączną kwotę nie mniejszą niż 80 zł,
- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielili co najmniej czterokrotnie małoletniemu G. Ł. środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze nie mniejszej niż 4 gramy za łączną kwotę nie mniejszą niż 110 zł,
- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielili P. P. co najmniej dwukrotnie środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o łącznej wadze nie mniejszej niż 2 gramy za łączną kwotę nie mniejszą niż 60 zł,
- w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielili środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze nie mniejszej niż 20 gramów za kwotę nie mniejszą niż 200 zł i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o nieustalonej wadze i wartości następującym osobom: M. S., D. C. (2), M. K., M. T., nieustalonej osobie o imieniu (...) oraz nieustalonym osobom o pseudonimach: (...), (...) i (...), przy czym z popełnienia przestępstwa uczynili sobie stałe źródło dochodu

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k.

2. w dniu 9 stycznia 2014 r. w B., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, wbrew przepisom ustawy, posiadali znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze 180,79 grama netto oraz środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze 1,63 grama netto

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

a nadto oskarżonego M. B. (1) o to, że:

3. w nieustalonym dniu, w okresie od 1 października 2013 r. do 8 stycznia 2014 r., wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze nie mniejszej niż 180,79 grama netto, środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste o wadze nie mniejszej niż 1,63 grama netto poprzez przewiezienie wyżej wymienionych środków i substancji narkotycznych z terytorium Republiki Czeskiej przez granicę państwową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii.

- wydał rozstrzygnięcie następującej treści:

I. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, z tym że przyjął, iż czyn został popełniony w okresie od sierpnia 2013 r. do 9 stycznia 2014 r., a jednocześnie z opisu czynu przed słowami (...) wyeliminował zapis „małoletniemu”, tj. czynu z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005, Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 1 (jednego) miesiąca pozbawienia wolności;

II. oskarżonego M. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005, Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

III. oskarżonego M. B. (1) uniewinnił od popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005, Nr 179, poz. 1485 ze zm.);

IV. oskarżoną E. C. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, z tym, że przyjął, iż czyn został popełniony w okresie od sierpnia 2013 r. do 9 stycznia 2014 r., a jednocześnie z opisu czynu przed słowami (...) wyeliminował zapis „małoletniemu”, tj. czynu z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005, Nr 179, poz. 1485 ze zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 59 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy zastosowaniu przepisu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył jej karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. oskarżoną E. C. (1) uznał za winną popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005, Nr 179, poz. 1485 ze zm.) i za to na podstawie tego przepisu wymierzył jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył kary jednostkowe wymierzone oskarżonym:

1. kary orzeczone w pkt I i II części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego M. B. (1) i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. kary orzeczone w pkt IV i V części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonej E. C. (1) i wymierzył jej karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej E. C. (1) na okres próby 5 (pięciu) lat, a na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora;

III. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonych E. C. (1) i M. B. (1) solidarnie od obojga oskarżonych w kwocie 785 (siedmuset osiemdziesięciu pięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2005, Nr 179, poz. 1485 ze zm.) orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie substancji psychotropowej opisanej jako biały proszek w pozycji nr 1 wykazu dowodów rzeczowych k. 298 akt sprawy oraz suszu roślinnego koloru zielonego w ilości 1,63 grama opisanego w pozycji nr 2 tego samego wykazu dowodów rzeczowych, a na podstawie art. 70 ust. 1 cytowanej ustawy orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie przedmiotów opisanych w pozycjach od 3 do 10 wymienionego wykazu dowodów rzeczowych;

V. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zaliczył:

1. oskarżonemu M. B. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 09 stycznia 2014 r. do dnia 09 kwietnia 2014;

2. oskarżonej E. C. (1) okres zatrzymania w sprawie od dnia 09 stycznia 2014 r. do dnia 11 stycznia 2014;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. kwotę 1180,80 (jeden tysiąc sto osiemdziesiąt 80/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej E. C. (1) z urzędu w postępowaniu przed Sądem;

VII. zwolnił oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w tym opłaty, zaś wydatki poniesione w sprawie zaliczył na rachunek Skarbu Państwa.

Obrończyni oskarżonego M. B. (1) zaskarżyła niniejszy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o winie i karze (pkt I i V części dyspozytywnej orzeczenia). Zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść, polegający na niesłusznym przyjęciu, że „oskarżony M. B. (1) w okresie od sierpnia 2013r. do 9 stycznia 2014r. wiedząc, że D. F. jest małoletnia - co najmniej jednokrotnie udzielił jej środka odurzającego w postaci ziela konopi, podczas gdy z materiału dowodowego - w tym przede wszystkim zeznań pokrzywdzonej D. F. - jednoznacznie wynika, iż oskarżony nie był świadomy małoletniości pokrzywdzonej, jak również z innych okoliczności związanych wówczas z jej osoba – nie mógł rozpoznać bądź ustalić faktycznego wieku pokrzywdzonej”

W związku z powyższym obrończyni wniosła o „zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku przed słowami (...) zapisu „małoletniej”; a w konsekwencji przyjęcie wobec oskarżonego innej kwalifikacji prawnej czynu oraz wymierzenie mu łagodniejszej kary lub uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Świdnicy.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje

Apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Obrończyni oskarżonego w skardze apelacyjnej zakwestionowała jedynie te ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji z których wynika, że oskarżony miał świadomość, że udzielił narkotyku małoletniej D. F..

W związku z powyższym w pierwszym rzędzie należy podkreślić, że sformułowany w tej skardze zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku aby był procesowo skuteczny nie może sprowadzać się do samej tylko odmiennej i subiektywnie formułowanej oceny materiału dowodowego. Zarzut tego rodzaju powinien polegać na wykazaniu jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd, czy to poprzez zaniechanie ustalenia istotnych w sprawie faktów, czy też poprzez pominięcie ujawnionych w toku postępowania okoliczności i w następstwie ich bezzasadne wyłączenie z podstawy ustaleń faktycznych, czy też w wyniku dokonania dowolnej, a nie swobodnej oceny tych dowodów, które stanowiły dla Sądu meriti źródło ustaleń w sprawie istotnych. W każdym razie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się jedynie do polemiki z ustaleniami sądu przedstawionymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z pominięciem merytorycznej argumentacji odwołującej się do konkretnych dowodów, sposobu ich realizacji i oceny, a także logicznej poprawności wniosku o faktach uznanych przez Sąd meriti za pewne i nie budzące żadnych wątpliwości.

W pełni trafnie pisze Sąd Najwyższy w tezie wyroku z dnia 1 marca 2007r., że sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd pierwszej instancji, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak w wyroku WA 8/07, OSNwSK 2007/1/559). Tym bardziej więc do uznania za przekonywający zarzutu dokonania przez sąd pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych nie może prowadzić argumentacja, która w swej istocie sprowadza się do własnej, stosunkowo ogólnej oceny tych samych dowodów i wyprowadzania w jej treści jedynie odmiennych wniosków, popierających wersję obrony.

Zważyć w tej sytuacji trzeba, że analiza zgromadzonego przez Sąd meriti materiału dowodowego oraz przesłanek rozumowania na których Sąd ten oparł ocenę tego materiału i wyprowadzone zeń wnioski, zdecydowanie nie potwierdza przekonania obrończyni o zasadności podniesionego w apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego kwestia małoletniości świadka D. F. jako znamienia kwalifikującego przestępstwo z art. 59 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a w konsekwencji powodującej zaostrzenie odpowiedzialności karnej w zakresie wyodrębnienia typu kwalifikowanego tego czynu zabronionego była przedmiotem dostatecznie wszechstronnych i wnikliwych rozważań przez Sąd Okręgowy. Kwalifikowany typ przestępstwa wymaga wykazania

świadomości oskarżonego co do małoletniości osoby. Fakt ten podobnie, jak każdy inny konieczny dla ustalenia odpowiedzialności, powinien być udowodniony, i to ponad wszelką wątpliwość, przy czym „Dla przyjęcia, iż sprawca dopuszcza się kwalifikowanego przestępstwa polegającego na udzieleniu środka odurzającego lub substancji psychotropowej małoletniemu nie jest wymagana jednoznaczna i konkretna wiedza o tym, że osoby, którym udziela on narkotyków nie mają ukończone 18 lat. Świadomość sprawcy co do tego faktu powinna kształtować się na podstawie wszystkich okoliczności sprawy i wystarczy, że będzie on godził się na taką ewentualność (wyrok SN z dnia 1 kwietnia 2008 r. V KK 354/07 LEX nr 388659)”.

W ten też sposób Sąd Okręgowy ustalił, iż oskarżony M. B. (1) co najmniej przewidywał i godził na to, że D. F., której odpłatnie, a zatem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił środków odurzających może być małoletnia (świadek w chwili udzielania jej narkotyku miała 15 lat).

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń w tym przedmiocie trafnie powołał się na pierwsze wyjaśnienia oskarżonej E. C. (1) z postępowania przygotowawczego, w których oskarżona stwierdziła, że „My nie sprzedawaliśmy narkotyków nieletnim. Jedynie ze dwa razy przysłała D. F.. Wzięła narkotyki, była to marihuana, nie pamiętam już czy dał jej to M. czy ja, ale byłam przy tym. Nie zapłaciła nam za narkotyk (...). Drugi raz D. nas zaczepiła na ulicy i również chciała narkotyki. Byliśmy wówczas razem z M.. My powiedzieliśmy jej, że więcej już jej nie damy bo raz nam nie zapłaciła” (k.31-32).

Wprawdzie oskarżona na dalszym etapie postępowania wycofała się z owych wyjaśnień niemniej jednak w toku przesłuchiwana na rozprawie nie potrafiła w przekonujący sposób wyjaśnić powodów takiej zmiany. W szczególności oskarżona nie wyjaśniła dlaczego twierdziła, że o tym ile lat ma D. F. dowiedziała się później i już jej narkotyków nie sprzedawała - k.44-48 (choć z pierwszych wyjaśnień wynika, że oskarżeni nie sprzedali małoletniej drugi raz narkotyków ponieważ była im dłużna pieniądze za pierwszą porcję) podczas gdy na rozprawie stwierdziła, że dopiero na komisariacie dowiedziała się, że D. F. jest nieletnia (k.330).

Nie można pominąć także charakteru relacji łączących oskarżonego M. B. (1) i oskarżoną E. C. (1) ze świadkiem D. F.. Przede wszystkim nie była to powierzchowna znajomość jak mogłoby wynikać zwłaszcza z wyjaśnień oskarżonego M. B.. Świadek D. F. zeznała, że znała M. B. (1) od około 2 lat. Co więcej jak sama stwierdziła „Dobrze się z nimi dogadywałam (z oskarżonymi – przyp. SA). Rozmawialiśmy dosłownie o wszystkim i o niczym. Rozmawialiśmy o tym, co tam u mnie, co u nich. Ja im opowiadałam o sobie”. Tak więc oskarżony poprzez dobrą osobistą znajomość ze świadkiem D. F. bez jakichkolwiek wątpliwości musiał mieć, o czym decyduje też elementarne życiowe doświadczenie, pełną świadomość i wiedzę, że ukończonych osiemnastu lat po prostu świadek nie miała.

Podobnie, jak w wielu innych sprawach, również i w tej sprawie w naturalny niejako sposób obok zasady swobodnej oceny dowodów, rolę szczególną odgrywa zasada bezpośredniości. To właśnie Sąd pierwszej instancji dowody z wyjaśnień oskarżonego M. B. (1) i oskarżonej E. C. (1), a także zeznań świadków przeprowadził bezpośrednio na rozprawie głównej, miał bezpośredni z nimi kontakt w toku realizacji czynności dowodowych, oceniał złożone przez oskarżonych wyjaśnienia oraz zeznania świadków, kierując się zarówno ich treścią, jak też własnymi spostrzeżeniami i wrażeniami wynikającymi z zachowania się osób przesłuchiowanych, ich reakcji mentalnych na zadawane pytania, postawy w toku realizowanej czynności przesłuchania i stosunku do tej czynności. To właśnie ten bezpośredni kontakt z oskarżonymi oraz świadkami, stwarzał właściwe warunki z jednej strony dla oceny wiarygodności składanych przez nich wyjaśnień, z drugiej zaś strony dla oceny wiarygodności zeznań świadków.

Sąd meriti na rozprawie przesłuchał także świadka D. F.. W okolicznościach tej sprawy Sąd meriti miał nie tylko obowiązek oceny wiarygodności jej zeznań ale także oceny czy dla przeciętnego obserwatora świadek wygląda na osobę pełnoletnią. Skoro więc Sąd meriti przez pryzmat ocen obiektywnych stwierdził, że świadek D. F. wygląda na osobę co najwyżej 16-letnią to zdecydowanie stwierdzić należy, że oskarżony miał możliwość wyprowadzenia takiej samej oceny, pomijając już nawet okoliczność, że oskarżony znał przecież świadka od pewnego czasu. O obiektywizmie przyjętych w tej sprawie przez Sąd kryteriów oceny świadczy okoliczność, że Sąd Okręgowy przy pomocy podobnych kryteriów przyjął, że oskarżony M. B. (1) i oskarżona E. C. (2) sprzedając narkotyki świadkowi G. Ł. nie mieli świadomości, że świadek jest niepełnoletni (i nie godzili się taką ewentualność).

Sąd Apelacyjny nie spostrzegł żadnych takich okoliczności, które mogłyby dyskwalifikować ocenę dokonaną przez Sąd Okręgowy. Ocena ta bowiem jest oceną swobodną i nie nosi znamion dowolności. „Sąd odwoławczy” – jak trafnie podkreśla Sąd Najwyższy w tezie wyroku z dnia 19/02/2003 (V KK 119/02, LEX nr 76996) – „może odmiennie niż sąd I instancji ocenić materiał dowodowy. Uwzględniając jednak obowiązujące w polskim procesie karnym zasady bezpośredniości w kontakcie sądu z dowodami, która sprzyjać ma właśnie dokonywaniu poprawnych ocen w tym zakresie oraz to, że w postępowaniu odwoławczym dowodów - co do zasady - nie przeprowadza się, przyjęć należy, iż sąd odwoławczy może owej odmiennej oceny dokonać jedynie wtedy, gdy w sposób oczywisty ocena dokonana przez sąd I instancji ma charakter dowolny. Może zatem to uczynić tylko, gdy nie jest ona oparta na całokształcie materiału dowodowego lub narusza zasady prawidłowego rozumowania albo wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego (...)”.

Konkludując, Sąd Apelacyjny nie znalazł jakichkolwiek podstaw do uznania, by przyjęte przez Sąd Okręgowy ustalenia w zakresie udzielania marihuany małoletniej D. F. przez oskarżonego zostały ustalone w wyniku dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów, a w związku z tym jako w pełni prawidłowe zasługiwały na akceptację.

Z tych też względów, podniesiony przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, należało uznać za zdecydowanie chybiony. Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w tej sprawie w pełni prawidłowo, respektując przy tym wszystkie naczelną zasady procesowe: zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę obiektywizmu (art. 4 k.p.k.), zasadę domniemania niewinności (art. 5 § 1 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Wbrew twierdzeniom oskarżonego dokonane w wyroku ustalenia wolne są od błędów i jako takie w pełni zyskują aprobatę Sadu Apelacyjnego.

Odnosnie zaś wymierzonej oskarżonemu kary stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w sposób wyczerpujący, precyzyjny i w pełni przekonujący uzasadnił swoje rozstrzygnięcie w kwestii wymiaru kary dla oskarżonego, zgodnie z dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k., w pełni realizując wymagania stawiane przez ustawodawcę. Dokonana przez Sąd meriti ocena okoliczności podmiotowych i przedmiotowych istotnych z punktu widzenia społecznej szkodliwości, a także pozostałych okoliczności mających wpływ na wymiar kary jest zdaniem Sądu Apelacyjnego trafna i nie budzi żadnych zastrzeżeń. Bez wątplenia w niniejszej sprawie występuje przewaga okoliczności obciążających oskarżonego, w tym w szczególności wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i działanie oskarżonego z niskich pobudek.

Sąd meriti wymierzył oskarżonemu za czyn z art. 59 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 k.k. karę 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności, natomiast za czyn z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii karę 1 roku pozbawienia wolności. Nie trudno więc dostrzec, że wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawienia wolności mieszczą się w dolnych granicach zagrożenia ustawowego (przestępstwo z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest zbrodnią zagrożoną karą pozbawienia wolności od lat 3, a przestępstwo z art. 62 ust. 2 zagrożone jest karą od roku do 10 lat pozbawienia wolności). Za oba przestępstwa Sąd pierwszej instancji mógł wymierzyć oskarżonemu karę łączną w granicach od 3 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności do 4 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności ostatecznie orzekając karę łączną w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W tych warunkach nie sposób uznać, że wymierzone oskarżonemu zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna są karami rażąco niewspółmiernie surowymi.

Sąd Okręgowy w przeciwieństwie do oskarżonej E. C. (1) nie dopatrył się w odniesieniu do oskarżonego M. B. (1) przesłanek do nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec czego w efekcie kara pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu została ukształtowana w wyżej opisany sposób.

W pozostałym zakresie Sąd Apelacyjny zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k. zasądził od oskarżonego wydatki poniesione przez Skarb Państwa związane z postępowaniem przed sądem odwoławczym i zwolnił oskarżonego od opłaty za drugą instancję.